

SLI (*Specific Language Impairment*)

specyficzne zaburzenie rozwoju językowego

- Istotą SLI są nieprawidłowości w zakresie nabywania systemu językowego dotyczące zarówno rozumienia jak i ekspresji mowy. Dzieci uczą się języka powoli i z wysiłkiem; u większości długość wypowiedzi jest ograniczona, utrzymują się zaburzenia artykulacji. Dzieci opuszczają obowiązkowe elementy w zdaniu, mają obniżony – w odniesieniu do wieku – zasób słownictwa.
- Dziecko dotknięte SLI ma prawidłowy słuch, prawidłową budowę i sprawnie funkcjonujący aparat artykulacyjny, iloraz inteligencji (mierzony testami niewerbalnymi) mieści się w granicach normy; u dziecka nie stwierdza się autyzmu ani uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego.
- SLI ma wpływ na trudności w procesie czytania, pisania i uczenia się. Może stać się zatem przyczyną niepowodzeń szkolnych u dzieci. Deficyty językowe mają charakter przewlekły.
- Wśród przyczyn zaburzenia na pierwszym miejscu wskazuje się uwarunkowania genetyczne; ponadto w metodach neuroobrazowania obserwuje się nietypowe (inne) wzorce aktywności mózgu w obszarach odpowiedzialnych za mowę. SLI częściej dotyczy chłopców.
- Objawy SLI są rozpoznawalne już u dziecka w wieku 3 lat. Dzieci z SLI powinny przebywać w grupie rówieśników z prawidłowym rozwojem mowy, aby mogły korzystać z właściwych wzorców językowych. Równolegle należy prowadzić terapię logopedyczną i psychologiczną, by umożliwić dziecku budowanie umiejętności językowych oraz społecznych.
- Dzieci z SLI częściej niż rówieśnicy posługują się i więcej informacji przekazują poprzez gesty (uzupełniają w ten sposób wypowiedź).

Na podstawie książki L.B. Leonard „SLI – Specyficzne zaburzenie rozwoju językowego. O dzieciach, które nie potrafią mówić” oraz artykułu A. Lasoty „Specyficzne zaburzenie rozwoju językowego”